

CIELEŚNIK (4) *sb m*

Prawdopodobnie oba e jasne (tak w cielesny).

-ś- (3), -f- (1).

[sg V cielesniku.] ◇ pl A cielesnik(o)w (1). ◇ I cielesnikami (2). ◇ V cielesnicy (1).

Sł stp w innym znaczeniu, Cn brak, Linde XVI i XVIII w.

Przywiązany do życia ziemskiego, skupiony na sprawach doczesnych (4) : NiemObr 12; O nieśtátkowie/ niegodniście tym ludziom świętym nog vmywác y cáłowác/ ták śtárym/ ták śwíety m/ wy cielesnicy/ y młodzi/ milczcieř wđy iuř/ á prawdę poznaycie. SkarKaz 159a.

[Szereg: »plugawiec i cielesnik«: Plugáwczé y cielesniku te abfurdá twoie/ *funt corporalis commiftionis, non spiritalis regiminis ŚmigŁup F.*]

a. *Przestrzegający zewnętrznych ceremonii religijnych (2) : vkázuiąc iż dofyć ná lámym duchownym požvwaniu y pićiu [...] co też y o ponurzeniu trzymáią [...]. A iefzcze nád to/ cielesnikami y norkami zową tych ktorzy to czynią: bo śie iáko oni mowią cielesnymi rzeczami báwią y ná ćieniách śie iefzcze zakonnych wielzáią. CzechRozm 266v.*

Szereg: »duchowny, cielesnik« (1) : żeby oni rzecz ták iálną y dotkliwą śmieli niřczyć y wykorzeniác [...] y śiebie tylko duchownymi/ á onych zás cielesnikami nazywáiąc y czyniąc. CzechRozm 267.

HG, MM